

ΣΥΓΚΡΙΣΗ ΠΑΡΑΔΟΣΙΑΚΗΣ - ΜΟΝΤΕΡΝΑΣ ΠΟΙΗΣΗΣ.

Είναι δύσκολο να προσδιορίσουμε τον ορισμό της «Τέχνης» με ακρίβεια. Η Τέχνη καθ' αυτή, δεν έχει σαφή και προκαθορισμένα όρια, υπόκειται σε κανόνες, μα δε μπαίνει σε καλούπια. Άλλωστε αυτή ακριβώς η ιδιαιτερότητά της είναι που μάς συναρπάζει. Ο όρος «Τέχνη», υποδηλώνει τη δημιουργία, την αέναη κίνηση, την εξέλιξη. Μέρος της Τέχνης αποτελεί βέβαια κι η λογοτεχνία, που έχει ως παρακλάδι της την Ποίηση. Ούσα αναπόσπαστο κομμάτι της Τέχνης, δε θα μπορούσε ούτε κι η ποίηση να διαφύγει αυτής της γενικότερης εξέλιξης. Η έναρξη της ποιητικής δημιουργίας στη νεότερη Ελλάδα, ως εικός, σηματοδοτείται με την παραδοσιακή ποίηση, απόληξη της οποίας είναι η μοντέρνα (σύγχρονη) ποίηση. Καθεμιά διαθέτει την αξία της και τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά της, τα οποία θα αναλυθούν στη συνέχεια.

Όπως προαναφέρθηκε, η παραδοσιακή ποίηση προϋπήρξε της μοντέρνας, καθώς η δεύτερη αποτελεί τη μετεξέλιξή της. Η μετάβαση αυτή δε συνέβη απότομα, καθώς είχε προετοιμαστεί σταδιακά από κάποιους ποιητές (Καβάφης, Καρυωτάκης), που χωρίς να είναι «νεωτεριστικοί», παραμέρισαν στο έργο τους όλα σχεδόν τα παραδοσιακά στοιχεία.

Σε ό,τι αφορά τα χαρακτηριστικά των δύο ειδών θα μπορούσαμε να πούμε ότι την **ειδοποιό διαφορά** μεταξύ τους αποτελεί το γεγονός ότι η **παραδοσιακή ποίηση** σέβεται τους **κανόνες** του **μέτρου**, της **ομοιοκαταληξίας** και της **λογικής αλληλουχίας** των **νοημάτων**. Αντιθέτως, στη **μοντέρνα ποίηση** παρατηρείται η **τάση** της **κατάργησης** ή και η **παντελής απουσία** του **μέτρου**, της **ομοιοκαταληξίας** και των **νοημάτων**. Η πρώτη λοιπόν **υπόκειται σε κανόνες**, ενώ η δεύτερη **αναιρεί τους κανόνες**.

Χαρακτηριστικά παραδοσιακής ποίησης

Ειδικότερα, στην **παραδοσιακή ποίηση** υπάρχει πάντοτε ο **ίδιος αριθμός στίχων** σε κάθε **στροφή**, οι οποίοι διαθέτουν **συγκεκριμένο αριθμό συλλαβών** και είναι μεταξύ τους **ομοιοκατάληκτοι**. Ο **λόγος** είναι **φροντισμένος**. Χρησιμοποιείται το **ποιητικό λεξιλόγιο**, καθώς τεχνηέντως **αποφεύγεται** η **χρήση** των **καθημερινών λέξεων** (αντιποιητικές λέξεις), όπως και καθετί που παραπέμπει στον πεζό λόγο, ενώ το ποίημα βρίσκεται σχημάτων λόγου. Επιπρόσθετα έχουμε τη **λογική ανάπτυξη** του αρχικού **συλλογισμού**, αφού ο τρόπος που παρουσιάζονται τα νοήματα είναι σαφής, ενώ το θέμα είναι άμεσα συνυφασμένο με τον **προϊδεαστικό τίτλο** του ποιήματος. Η **χρήση** των **σημείων στίξης** και της **ορθής σύνταξης** είναι **αυστηρή**, όπως κι ο **σεβασμός** στο **μέτρο**, καθώς υπάρχει **λυρικότητα** στο λόγο. Έτσι το ποίημα υπηρετεί πιστά το στόχο του: την **αισθητική απόλαυση**, την **τέρψη** του **αναγνώστη**, **σεβόμενο πάντοτε τους ανωτέρω κανόνες**.

Τύποι ομοιοκαταληξίας.

α) Ξευγαρωτή (α α β β)

β) πλεκτή (α β α β)

γ) σταυρωτή (α β β α)

δ) Τετραπλοπλεκτή (α α β β α α β β)

ε) ελεύθερη